

ת"ד 386/01/12 - מדינת ישראל נגד תמר יסודי רזון

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

ת"ד 386-01-12 מדינת ישראל נ' יסודי רזון
תיק חיצוני: 34-35913/2011

בפני	כבוד השופטת איילת גרבי
מאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ תביעות נגב
נגד	
נאשמת	תמר יסודי רזון ע"י ב"כ עוה"ד שירי שפר

הכרעת דין

1. ביום 2.1.12 הוגש נגד הנאשמת כתב אישום המייחס לה ביצוע עבירות של נהיגה ברשלנות, אי מתן אפשרות להולך רגל לחצות במעבר חציה בבטחה וגרימת תאונת דרכים נזק וחבלות של ממש.

החלטתי לזכות את הנאשמת מחמת הספק מן העבירות המיוחסות לה.

בהתאם לאמור בכתב האישום, נהגה הנאשמת את רכבה ביום 29.4.11 בישוב מיתר, כאשר באותה עת חצתה הנפגעת - מ ל, ילידת 1998 את הכביש במעבר החציה המסומן כדין מימין לשמאל כוון נסיעת הנאשמת.

הנאשמת גרמה לתאונת דרכים בעת שנהגה את רכבה ברשלנות ולא אפשרה להולכת הרגל לחצות בבטחה את הכביש במעבר החציה ופגעה בה.

2. כתוצאה מהתאונה נחבלה בגופה הולכת הרגל חבלות של ממש, בדמות שברים בגולגולת ובאגן. (סעיף זה הוסף לאחר תיקון כתב האישום ביום 15.5.12).

3. תחילה התנהל ההליך לפני כב' השופט אלון אופיר, ולאחר הליכים שונים ואף הצגת הסדר טיעון לפני כב' השופט אופיר, לאחר הרשעתה של הנאשמת במסגרת אותו הסדר הטיעון, עלה מפרוטוקול בית המשפט כי בית המשפט התקשה לאשר את ההסדר אליו הגיעו הצדדים.

בנסיבות אלה ניתנה ביום 17.10.12 החלטת השופט אופיר ולפיה מאחר שנחשף בית המשפט לראיות, תעודות רפואיות ולעמדות עונשיות שהציגו הצדדים ובית המשפט אף הביע במהלך הדיון עמדה כללית לענישה, קיבל

בית המשפט את בקשת הנאשמת ופסל עצמו מלדון בתיק דנן.

לפיכך הועבר הדיון בעניין לפני מותב זה.

4. בעת המענה לכתב האישום כפרה הנאשמת ברשלנות ובתוצאות התאונה והודתה בנהיגה.

בעת שמיעת הראיות העידו מטעם המאשימה עת/1 - רס"מ ברכה ערן וכן עת/2 - שרון סולומן. לאחר שמיעת עדויות אלה חזרו הצדדים לנהל מו"מ, ואולם זה לא צלח.

מטעם הנאשמת העידה הנאשמת עצמה וכן המומחה מטעמה - מר דורון פת.

הצדדים הגישו סיכומיהם בכתב.

טענות הצדדים.

טענות המאשימה.

5. בסיכומי המאשימה ביקשה ב"כ המאשימה למצוא את עדותו של עת/1 מהימנה ומדויקת, נוכח העובדה כי זה נכח בזירת התאונה, ערך מדידות, צילם את המקום, חקר את הנאשמת ואף ערך סקיצה מפורטת אשר הוגשה לבית המשפט יחד עם יתר המסמכים מטעמו של הבוחן.

6. לטענת ב"כ המאשימה מכלל הממצאים שאסף הבוחן והשחזור שביצע, קבע כי התאונה התרחשה כאשר הולכת הרגל חצתה את הכביש מימין לשמאל במעבר החציה, ונפגעה מחזית הרכב, עלתה על מכסה המנוע, פגעה בשמשת הרכב, נפלה על המראה ולאחר מכן על הכביש. מסקנת הבוחן היתה כי אי מתן זכות קדימה להולכת הרגל במעבר החציה וכן מהירות בלתי סבירה לתנאי הדרך, הם הגורמים לתאונה.

עוד הפנתה ב"כ המאשימה לעדותו של עת/2 אשר ביצע את בדיקת הוריקום, על מנת לקבוע את מקדם החיכוך. הניסוי בוצע עם רכבה של הנאשמת בתנאי ניסוי שהיו זהים לאלה שהיו בזמן התאונה ולצורך השחזור נעשה שימוש בערך ממוצע של שלוש תוצאות הניסויים.

7. באשר לגרסת הנאשמת, טענה ב"כ המאשימה, כי ניתן להסיק שהולכת הרגל הספיקה לחצות מרחק מסוים עד הפגיעה בה, וזו היתה לפני חזית הרכב ואילו היתה הנאשמת מפנה תשומת ליבה לנעשה בכביש, הרי שהיתה חייבת להבחין בהולכת הרגל.

באשר לעדותו של המומחה מטעם הנאשמת, ציינה ב"כ המאשימה, כי זה איננו מציג שום ערך מהירות אחר במקום זה שנקבע על ידי עת/1, הוא איננו חולק על הממצאים שנאספו בזירת התאונה. עוד ציינה ב"כ המאשימה כי אין מחלוקת על ממצאי עת/1 ולפיהם הרכב נעצר בתוך הצומת עם הפנים לכוון היציאה מהצומת. בחלקו האחורי של הרכב נמצא ריכוז של שברי לוחית הרישוי הקדמית של הרכב, ולא נמצאו ממצאים המצביעים על כך כי מקום הפגיעה בהולכת הרגל היה לפני מעבר החציה במרחק כה גדול של 5.4 מ', כפי שעולה מעדותו של המומחה מטעם הנאשמת.

ב"כ המאשימה הלינה על כך כי המומחה מטעם הנאשמת לא "העמיד" את הנאשמת 5 מטרים ממעבר החציה שהוא מקום האימפקט לטענתו.

ב"כ המאשימה חזרה והדגישה את עדותה וגרסתה של הנאשמת במשטרה ולפיה כשחצתה את מעבר החציה הרגישה לפתע חבטה וראתה דמות עפה על מכסה המנוע, וניפוץ הזכוכית הקדמית, וזאת על מנת לחזק את גרסת המאשימה ולפיה התאונה ארעה בתוך מעבר החציה ולא לפניו.

8. עוד ציינה ב"כ המאשימה כי בניגוד לטענת המומחה מטעם הנאשמת, באשר לזמן תגובה ארוך יותר במקרה של הפתעה, הרי שמצופה מהנאשמת אשר לטענתה מכירה היטב את המקום בו ארעה התאונה להיות דרוכה וערנית.

9. ב"כ המאשימה הפנתה לשני תיקי תעבורה במסגרתם העיד המומחה מטעם הנאשמת ואשר ביחס לעדותו וגרסתו, נקבעו קביעות על ידי בתי המשפט אשר לא קיבלו את גרסתו.

יאמר כבר כעת כי לא ברור מדוע יוחד בסיכומי המאשימה פרק זה, שכן כל תיק נדון לגופו, על פי העובדות שבו ונסיבותיו המיוחדות. בית המשפט איננו אמור להסיק מקביעות עובדתיות בתיקים אחרים, קביעות זהות בתיק דנן ובמיוחד לא קביעות הנוגעות למקצועיות או מהימנותו של מומחה מטעם ההגנה.

התרשמותו של כל מותב שונה בהתאם לנסיבותיו של כל תיק.

באשר להוכחת החבלות של ממש, ציינה ב"כ המאשימה באופן כוללני ובלתי מדויק לחלוטין, כפי שיפורט בהמשך, כי בית המשפט לא התיר למאשימה להגיש תעודות עדכניות.

בנסיבות אלה ביקשה המאשימה להרשיע את הנאשמת בעבירות המיוחדות לה.

טענות הנאשמת.

עמוד 3

9. ב"כ הנאשמת בסיכומיה ציינה את גרסת הנאשמת ולפיה התאונה לא נגרמה בשל רשלנות הנאשמת אשר נהגה רכבה במהירות סבירה של 30-40 קמ"ש.

הולכת הרגל חצתה את הכביש לפחות 5.4 מטרים לפני מעבר החציה, כשהיא מוסתרת על ידי מכוניות חונות, במקום בו לא ניתן היה להבחין בה מבעוד מועד ונהג סביר לא צריך היה לצפות את חצייתה.

10. ב"כ הנאשמת מנתה את העובדות אשר אינן שנויות במחלוקת והדגישה כי הנאשמת הגיבה בבלימה רק אחרי הפגיעה בהולכת הרגל, וכי אין כל ממצא אובייקטיבי אשר יכול להצביע על מקום האימפקט בכביש.

11. ב"כ הנאשמת הדגישה כי הממצא העובדתי היחיד הינו מקום עצירת הרכב לאחר התאונה וכי בהעדר כל ממצא אובייקטיבי באשר למקום האימפקט בכביש או ברכב, לא ניתן לקבוע היכן בכביש התרחשה התאונה ואם זו היתה בלתי נמנעת, וכי לא ניתן לקבוע אם הנאשמת התרשלה בנהיגתה.

עוד ציינה ב"כ הנאשמת כי מסלול הגעתה של הולכת הרגל אל עבר מקום החציה איננו ידוע, מקום ירידת הולכת הרגל לכביש וכתוצאה מכך מקום האימפקט בכביש, אף הוא איננו ידוע, שכן הולכת הרגל לא העידה, ואף על פי גרסת הנאשמת זו הגיבה בבלימה רק לאחר הפגיעה בהולכת הרגל.

12. טענתה העיקרית של הנאשמת הינה כאמור כי מקום האימפקט על פי מקום עצירתו של הרכב הינו לפחות 5.4 מטרים לפני מעבר החציה, בהתאם בין היתר לחוות דעתו של הבוחן.

גם קצב החציה של הולכת הרגל איננו ניתן לקביעה, ולא ניתן לקבל את טענת המאשימה בעניין זה, כי ניתן ללמוד על מהירות הולכת הרגל רק מהסתכלות על הנזקים ברכב.

ב"כ הנאשמת שללה את גרסת המאשימה באשר למרחק החציה של הולכת הרגל. באשר לשדה הראיה של הנאשמת, טענה ב"כ הנאשמת כי שדה ראייה זה איננו רלוונטי, שכן לא הוכח כי הולכת הרגל עמדה על קצה המדרכה, לפני מעבר החציה במקום בו ניתן לראות אותה.

באשר למקדם החיכוך טענה כי מקדם זה לא נבדק בזמן אלא כארבעה חודשים לאחר התאונה. ככלל טענה ב"כ הנאשמת כי חישובי הבוחן מטעם הנאשמת הינם תאורטיים וכי לא ניתן להרשיע את הנאשמת על סמך נתונים אלה. ב"כ הנאשמת הצביעה על מחדלי חקירה ובין היתר על כך שעדת ראייה אפשרית לא נחקרה, הולכת הרגל לא העידה, הניסוי נערך ארבעה חודשים לאחר התאונה ונתונים נוספים לא נבדקו, כל אלה פגעו בהגנתה של הנאשמת.

לגרסת הנאשמת לא ניתן לשלול כי הולכת הרגל רצה אל הכביש או חצתה אותו בהליכה רצופה מהירה ולא

ברור איזה מרחק הספיקה לעבור בטרם הפגיעה.

באשר לפגיעות הולכת הרגל, טענה ב"כ הנאשמת כי לא הוכח כי הולכת הרגל נפגעה כתוצאה מהתאונה, לא הוגשו תעודות רפואיות של הולכת הרגל והיא אף לא העידה.

דין והכרעה.

13. המחלוקת בין הצדדים בתיק דנן מתייחסת לשאלה האם התרשלה הנאשמת בנהיגתה באופן שגרם לתאונת הדרכים, בכך שלא אפשרה להולכת הרגל לחצות את הכביש בבטחה במעבר החציה ובכך פגעה בה.

לגרסת המאשימה הולכת הרגל חצתה את מעבר החציה באיטיות והנאשמת נהגה את רכבה שלא בהתאם לתנאי הדרך וגרמה לתאונת הדרכים.

בהתאם למסקנות בוחן המאשימה, כפי שאלה מצוינות בדו"ח הבוחן, הנאשמת אחרה בתגובתה מהרגע שהולכת הרגל החלה לחצות את הכביש ועד לרגע שבו הרכב נעצר סופית, ובכל מקרה לטענת בוחן המאשימה, היה על הנאשמת במקום בו מצויים מוסדות לימוד רבים הן לפני והן משמאלה למקום התאונה, לנהוג במהירות שתאפשר לה להאט ואף לעצור עצירה מוחלטת כדי לאפשר להולכי הרגל לחצות את הכביש.

14. לטענת הנאשמת כאמור, התאונה לא נגרמה כתוצאה מרשלנותה שכן נהגה את רכבה במהירות של 30-40 קמ"ש, ואילו הולכת הרגל חצתה את הכביש לא במעבר החציה, אלא לפחות 5.4 מטרים לפני מעבר החציה, כשהיא מוסתרת על ידי מכוניות חונות במקום בו לא ניתן להבחין בה מבעוד מועד ונהג סביר לא היה צריך לצפות את חצייתה.

15. הראיות בתיק דנן כוללות כפי שצוין, את חוות דעתו של הבוחן המבוססת על גרסתה של הנאשמת בלבד באשר למהירות נסיעתה, כאשר נתון זה אובייקטיבי לכאורה - בהעדר סתירתו או הפרכתו בנתון אחר, וכן על מקום עצירתו הסופי של הרכב לאחר התאונה.

כלומר שני נתונים אובייקטיביים אלה, קרי מהירות נהיגתה של הנאשמת והמקום הסופי בו נעצר רכבה של הנאשמת לאחר התאונה, הם הנתונים היחידים על יסודם הוסקה מסקנת הבוחן ומסקנת המומחה מטעם ההגנה.

נתונים אלה אינם שניים במחלוקת.

16. מהירות נסיעתה של הנאשמת על פי עדותה שלה ומבלי שנתון זה נסתר, עמדה על 30-40 קמ"ש.

רכבה של הנאשמת נעצר לאחר התאונה כאשר חלקו האחורי של הרכב נמצא במרחק של 9.7 מטרים ממעבר

החציה. (עמוד 9 לפרוטוקול, שורה 27 - עדותו של הבוחן).

נתון נוסף אשר אינו שנוי במחלוקת הינו שמשות המנופצת של רכב הנאשמת (עמוד 9 לפרוטוקול שורות 6-8).

עובדה נוספת שאינה שנויה במחלוקת הינה כי המאשימה לא איתרה עדי ראיה, ועל אף שהסייר בדו"ח הפעולה מציין כי ישנה עדה ששמה רחל תוך ציון מספר הטלפון שלה, אין מחלוקת כי לא נעשה ניסיון לאתר עדה זו ובסופו של יום זו לא נחקרה (עמוד 10 לפרוטוקול שורות 30-31, עמוד 11 שורות 1-2 - עדות הבוחן).

חשיבות קביעת נקודת האימפקט

17. נתון נוסף מהותי ביותר ורלוונטי הוא העובדה כי לא נמצאו בזירה עדויות מדעיות על פיהן ניתן לקבוע את מקום האימפקט - כך, לא נמצאו כתמי דם, חיכוכים על הכביש או סימני בלימה או חריצה.

הבוחן העיד בחקירתו הנגדית בבית המשפט לעניין זה:

"ש. כלומר לא מצאת שום משהו מדעי שעל פיו ניתן לומר כאן היה מקום האימפקט?

ת. לא. כשאני עושה שחזור אני מסתמך על מכלול העדויות והנזקים ועל פי זה אני קובע." (עמוד 17 לפרוטוקול שורות 1-2).

כלומר אין מחלוקת כי מקום האימפקט בכביש אינו ידוע וזאת בהעדר כל ממצא אובייקטיבי.

מחקירתו של הבוחן עולה כי נתונים נוספים הרלוונטיים לקביעת מקום התאונה אינם ידועים ולא הוכחו על ידי המאשימה.

לחוסר הידיעה את מקום האימפקט, משמעות מהותית.

העדר קביעה באשר לנקודת האימפקט או אפילו איזור האימפקט על ידי המאשימה באמצעות הבוחן מטעמה, מביא לכך כי גרסת ההגנה סבירה ומתקבלת על הדעת, שכן לא ניתן לקבוע ממצאים ביחס ליתר הנתונים הנגזרים מקביעתה של נקודת האימפקט.

18. חשיבות קביעתו של מקום האימפקט, נדונה בע"פ (חיפה) 231/05 נמרוד פילוס נ. מדינת ישראל.

שם קבע בית המשפט דברים אלה:

"על מנת להכריע בשאלה אם התאונה היתה בלתי נמנעת אם לאו, אנו נאלצים לשוות לנגד עינינו את הולך הרגל היוצא משפת הכביש אל עבר נקודת האימפקט, וזאת על פי אומדנות של מהירות החציה הממוצעת המתאימה לגילו ונסיבותיו של הולך הרגל. במסגרת זו אכן נבחן תחילה כמה זמן שהה הולך הרגל על הכביש. לאחר מכן נגלגל לאחור את "סרט" התאונה ונדמה בעיני רוחנו את הרכב היוצא לכיוון נקודת האימפקט לפי המהירות שבה נסע בפועל, ונבדוק מה היו פני הדברים אילו נהג הרכב היה מגיב באופן מידי בבלימת חירום, מרגע שהולך הרגל החל בחצית הכביש, האם היה נעצר לפני הולך הרגל או שמא הייתה מתרחשת ההתנגשות בין הרכב להולך הרגל, ובלשון אחרת, בודקים האם הזמן שבו שהה הולך הרגל על הכביש מרגע החציה ועד למקום ההתנגשות היה מאפשר לנהג הרכב, אילו הגיב מיידית בבלימת חירום, לעצור לפני נקודת ההתנגשות, אם לאו. זוהי הבדיקה ההכרחית והיחידה לעניין זה."
(ההדגשה איננה במקור - א. ג.).

19. עוד באשר לחשיבות קביעתו של מקום האימפקט, דן בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע (כב' השופט אופיר) בת"ד 1283/08 **פרקליטות מחוז דרום נ. אבו קוידר**, שם קבע בית המשפט כי מקובלת עליו עמדת ההגנה, ולפיה מציאת נקודת האימפקט חשובה להבנת נסיבות התאונה, כאשר על חשיבותה של נקודה זו, מפנה בית המשפט לחוברת שערך **חוקר תאונות הדרכים, דורון פת, (המומחה מטעם ההגנה בתיק דנן)** תוך ציטוט מהחוברת:

"כבסיס לכל שחזור לתאונה יש חשיבות רבה לקביעת מקום האימפקט בכביש בין הרכב להולך הרגל כי ללא ידיעת מקום המגע אין אפשרות להגיע לממצא כלשהו" (ת/28 עמוד 6).

שחזור התאונה צריך להסתמך על נתונים בסיסיים אותם אוסף הבוחן מזירת התאונה. קביעת נקודת המגע (IMPACT) חיוני כבסיס לשחזור, ממקום זה "מחזירים את המעורבים לאחור" על פי זמן ומרחק. הצגת היכולת של כל אחד מהמעורבים למנוע התנגשות היא תהליך השחזור" (ת/28 עמוד 45).

בעניין זה זיכה בית המשפט את הנאשם מחמת הספק מעבירה של גרימת מוות ברשלנות של הולכת רגל בעת חצייתה את הכביש.

עוד קבע שם בית המשפט כי:

"לא כל פגיעה בהולך רגל בסמוך למעבר חצייה יוצרת מיד רשלנות אוטומטית

אותה ניתן לייחס לנהג. בהחלט יתכנו מצבים של ירידה פתאומית של הולך רגל לתוך נתיב נסיעה מבלי שנהג הייתה יכולת לצפות או להעריך התנהגות זו מצד הולך הרגל.

בכל מקרה יבחן לנסיבותיו וכאשר אנו בסיטואציה בה המדינה לא הביאה ראיות מספיקות המוכיחות התנהגות רשלנית מצד הנהג, הרי שלפחות מחמת הספק חובה עלי לקבוע כי אין רשלנות מצידו."

בהמשך קובע בית המשפט כי מציאת נקודת האימפקט היתה שופכת אור, באשר ליכולת התביעה לשחזר את תנועת הרכב לאחר ולדעת האם קיימת רשלנות מצד הנאשם.

(יצוין כי בעניין זה דובר על תאונת דרכים קטלנית בה נהרגה הולכת רגל, והנאשם זוכה מחמת הספק).

20. אם כן, לקביעתו של מקום האימפקט בין הרכב והולך הרגל ישנה חשיבות מכרעת לשחזור ופתרון התאונה.

באמצעות זיהוי תחילת המקום בו שברי זכוכית התפזרו לאורך דרך נסיעתו של הרכב הפוגע, ניתן לקבוע באיזה מקום, מבחינת הכביש, היה המגע הראשוני בין שני כלי הרכב או לחילופין בין הרכב להולך הרגל. (יעקב בשן, **חקר תאונות דרכים, פענוח ושחזור בעמוד 138**).

21. אמנם כאשר מדובר בתאונת דרכים בה נפגע הולך רגל, ישנו קושי לקבוע את נקודת האימפקט המדויקת בשל העדר חריצים או חיוכים בכביש וסימני רכב אחרים, לפיכך ניתן היה להסתפק בקביעת איזור האימפקט. אלא שבענייננו קבע הבוחן אפרורית וללא תימוכין אובייקטיביים כי התאונה ארעה במעבר החציה, כאשר בקביעה זו ספק ניכר נוכח הגרסה שהציגה הנאשמת.

עבודת הבוחן.

22. בדו"ח הבוחן ציין הבוחן באשר להולכת הרגל את מרחק חצייתה, מהירות חצייתה וכן את קצב החצייה.

באשר למסלול הגעתה של הולכת הרגל אל עבר מקום החציה - מסלול זה איננו ידוע כלל, שכן כאמור למעט עדותה של הנאשמת, לא העידה הולכת הרגל, והבוחן אף אישר כי למיטב ידיעתו לא היו עדים לתאונה ואלה ממילא לא נחקרו. (אם כי כאמור היתה כפי הנראה עדה, ואולם זו לא זומנה לחקירה).

לפיכך המסלול של הולכת הרגל אל עבר מקום החציה איננו ידוע.

הבוחן אף קבע עמדתו באשר לקצב החציה של הולכת הרגל תוך קביעה כי מדובר בהליכה איטית.

בחקירתו הנגדית בבית המשפט, אישר הבוחן כי למעט התרשמותו מהנזק האלכסוני בשמשת רכב הנאשמת

אשר הביא למסקנה לכאורה כי הולכת הרגל חצתה בהליכה איטית את מעבר החציה, אין בידו כל אינדיקציה אחרת למהירות הולכת הרגל, שכן הנאשמת לא ראתה את הולכת הרגל ואיננה זוכרת (עמוד 14 לפרוטוקול שורות 27-29).

המומחה מטעם הנאשמת שלל אפשרות זו והדגיש כי הקו האלכסוני של הנזק מציין את כוון החציה בלבד מימין לשמאל.

23. עוד אישר הבוחן מטעם המאשימה וחזר על עמדתו זו, כי כל נושא שחזור פגיעה בהולך רגל מתבסס על השערות, שכן לא ניתן לבצע שחזור "חי" לכן השחזור נעשה באמצעות השערות תוך קביעת התוצאות "**הכי טובות לטובת הנהג**" (עמוד 14 לפרוטוקול שורות 21-25).

המומחה מטעם הנאשמת - דורות פת, הבהיר בחקירתו:

"אין שום מניעה שהולכת הרגל הלכה מהר או רצה ואם משכללים מהירות חציה יותר מהירה מזו שחישב הבוחן, מגיעים לתאונה בלתי נמנעת. גם מקום האימפקט שהוא הבסיס של שחזור תאונת דרכים מסוג פגיעה בהולכי רגל, המקום הזה לא נקבע."
(עמוד 35 לפרוטוקול, שורות 16-19).

בהמשך הבהיר המומחה מטעם הנאשמת כי בחירתו של הבוחן בקביעת נתונים מסויימים, הינה דווקא לרעתה של הנאשמת וזאת בניגוד לקביעתו של הבוחן בחקירתו הנגדית, כי אמור להעשות שימוש בנתונים לטובת נאשם:

"צרפתי לחוות הדעת את הטבלאות המשטריות. הבחירה של מהירות חציה איטית ביותר שאין לה בסיס בחומר החקירה היא לרעת הנאשם באופן קיצוני. גם הגדלת מרחק החציה הוא לקח את המרחק הגדול שרק אפשר. בוודאי שאם היה משתמש בערכים הסבירים, היה מקבל שהתאונה בלתי נמנעת."
(עמוד 36 לפרוטוקול 29-32).

24. **ברי כי על יסוד השערות וחלקי מידע חסרים, שלא נבדקו כלל או לחלופין שאין לבוחן כל ידיעה אודותם, לא ניתן לבסס הרשעה בפלילים ועל אחת כמה וכמה כאשר עמדתה העונשית של המאשימה היא למאסר בפועל.**

על כן לא ניתן לקבוע באופן חד משמעי כי קביעת הבוחן מבוססת על נתונים אובייקטיביים.

25. באשר למרחק החציה של הולכת הרגל, קבע הבוחן כי מדובר במרחק של 2.1 מטרים, כאשר עמוד 9

המומחה מטעם הנאשמת ציין כי בבסיס קביעה זו ההנחה שרכבה של הנאשמת, לפני מקום עצירתו הסופית ובמשך 22 מטרים שנדרשו לעצירה, שמר על קו עצירה ישר גם לאחר הפגיעה.

המומחה מטעם הנאשמת הסביר כי עד לעצירתו הסופית של הרכב, הוא איננו נשאר באותו מרחק מאבן השפה לאורך כל הדרך, שכן כלי רכב בדרך כלל זזים, גם הבלימה יוצרת סטייה ברכב ולפיכך לא ניתן לומר כי המרחק מאבן השפה נשאר קבוע (עמוד 21 לפרוטוקול שורות 3-5).

כפי שציינה ב"כ הנאשמת, גרסה זו לא נסתרה.

26. אף באשר לקביעת הבוחן ביחס לשדה הראיה של הנאשמת, משלא הוכח היכן עמדה הולכת הרגל וחצתה את הכביש, הרי קביעת הבוחן בדבר שדה ראייה של 117 מ' ממעבר החציה איננה רלוונטית.

ניסוי שדה הראיה אשר נערך על ידי הבוחן, על פי עדותו של הבוחן, נערך שלא באמצעות הולך רגל על הכביש. הניסוי נערך במצב של עמידה ולא של ישיבה ברכב (עמוד 15 לפרוטוקול שורות 15-29).

בניגוד לניסוי שערך המומחה מטעם ההגנה, לא נבדקה במסגרת שדה הראיה השפעתם של מעקי הבטיחות אשר נראים היטב בתמונות ונמצאים לפני מעבר החציה ואחריו, גובהה של הולכת הרגל לא נבדק ואף גובהם של מעקי הבטיחות.

27. בהתאם לתחשיב שערך הנאשמת המבוססת על קביעתו של הבוחן, כי רכבה של הנאשמת נעצר כאשר הפגוש האחורי נמצא במרחק של 9.7 מטר אחרי קצה מעבר החציה, יוצא כי מקום האימפקט הינו לפחות 5.4 מטר לפני מעבר החציה. על פי תחשיב זה אורכו של הרכב הינו 4 מטרים, כלומר חזיתו של הרכב נמצאת במרחק של 13.70 מ' אחרי קצה מעבר החציה.

רוחב מעבר החציה הינו 3 מטר, ולכן חזית הרכב נמצאת במרחק 16.70 מ' מתחילת מעבר החציה.

הבוחן אישר כי מרחק העצירה עומד על 22.1 מטרים (וזאת לאחר שתוקן בחקירתה הנגדית של ב"כ הנאשמת - ראה סעיף 3 לסיכומי המאשימה). קרי, על פי גרסת המאשימה, המרחק המינימלי לעצירה מלאה במהירות של 40 קמ"ש הינו 22.1 מטרים.

כלומר אילו היה רכבה של הנאשמת פוגע בהולכת הרגל במעבר החציה, הרי שהרכב היה נעצר כאשר חזיתו הינה במרחק של 22.1 מטרים אחר מעבר החציה.

דא עקא, כי כפי שצויין לעיל נמצאה חזית רכבה של הנאשמת במרחק של 16.70 מטרים אחר מעבר החציה.

28. בנסיבות אלה ועל פי תחשיב הנאשמת, הפחתה של 22.1 מטרים שהוא מרחק העצירה של הרכב, עמוד 10

מ-16.70 מטרים שהינו המרחק בו נמצאה חזית רכבה של הנאשמת מתחילת מעבר החציה, מביא לכך כי מקום האימפקט הוא לפחות 5.4 מטרים לפני מעבר החציה.

מכאן מסיקה ב"כ הנאשמת כי הולכת הרגל חצתה שלא במעבר החציה או בתחומי, אלא הרבה לפני ולטענתה אף לפני מעקה הבטיחות כאשר היא מוסתרת על ידי מכוניות חונות.

29. אם כן, משלא נקבעה על ידי בוחן המאשימה נקודת האימפקט או איזור האימפקט, ובהעדר נתונים עובדתיים נוספים שנאספו באופן מדעי על ידי בוחן המאשימה למעט מהירות נהיגת הנאשמת, ומקום עצירתו הסופית של רכבה של הנאשמת, גרסת הנאשמת באשר לאופן התרחשות התאונה, שכן עצם התרחשות התאונה אינו שנוי במחלוקת, מתקבלת על הדעת, הגיונית וסבירה.

30. לפיכך מסקנת הנאשמת בהתאם לחישובים המבוססים על נתונים מספריים שנקבעו על ידי בוחן המאשימה ומקובלים הן על בית המשפט והן על הנאשמת, כי התאונה ארעה כ-5.4 מטרים לפני מעבר החציה ולא במעבר החציה, יש בה כדי לשלול את גרסת המאשימה כי התאונה ארעה בשל התנהגותה הרשלנית של המאשימה באי מתן אפשרות להולכת הרגל לחצות בבטחה את הכביש במעבר החציה.

בהעדר נתונים באשר לנקודת האימפקט ויתר הנתונים הנגזרים מקביעתה של נקודת האימפקט, לא עלה בידי המאשימה לבסס את עבירת הרשלנות המיוחסת לנאשמת או לבסס את אחריותה של הנאשמת בגרימת תאונת הדרכים.

מחדלים בעבודת הבוחן

31. בנוסף לכך, הרי שבעבודת בוחן תאונת הדרכים מטעם המאשימה, נמצאו מספר מחדלים מהותיים.

הבוחן חדל בכך שלא אסף נתונים מדעיים באשר לאופן התרחשות התאונה, והתבסס למעשה אך ורק על גרסתה של הנאשמת באשר למהירות נסיעתה ועל מקום עצירתו הסופית של הרכב.

לא ברור מלכתחילה מדוע בחר הבוחן לקבוע מראש, כי התאונה התרחשה במעבר החציה וכי הולכת הרגל חצתה את הכביש במעבר החציה (יצוין כי בדו"ח הבוחן מצוין הבוחן כי הולכת הרגל ציינה כי חצתה במעבר החציה, ואולם זו לא מסרה עדותה בבית המשפט ואף לא הוגש מטעמה דבר לעניין זה).

הבוחן לא ניסה או לפחות לא הוכח לפניי, כי ניסה לבצע עם מי מהמעורבים הצבעה על מקום התאונה או מקום חצייתה של הולכת הרגל.

לא ברור על יסוד אלו נתונים בחר הבוחן כאמור לקבוע אפריורית את הקביעה כי התאונה התרחשה במעבר

החציה.

כך למשל לא ברור מדוע ייחס הבוחן להולכת הרגל הליכה איטית ולא ריצה, או הליכה מהירה, כאשר בסופו של יום הסכים בחקירתו הנגדית, כי אופן ניפוץ השמשה איננו מצביע בהכרח על קצב הליכתה של הולכת הרגל, אלא על כוון הליכתה בלבד.

32. הבוחן חדל בכך שעל אף האמור בדו"ח הסייר כי היתה לתאונה עדת ראייה אשר שמה ומספר הטלפון שלה צוינו באותו דו"ח, בחב שלא לבחון עדות זו של עדת ראייה לתאונה, ובתוך כך לאסוף נתונים נוספים אשר היה בהם כדי לשפוך אור על אופן התרחשות התאונה.

כאשר נשאל על כך הבוחן בחקירתו הנגדית השיב:

"אם אני אבדוק בתיק ואראה התייחסות אני אענה לך. לאחר שאני רואה את הדו"ח שלי אני משיב שאני לא מוצא כל התייחסות לזה ויכול להיות שפספסתי את זה" (עמוד 11 לפרוטוקול, שורות 1-2).

מדובר בראייה אפשרית רלוונטית ביותר, אשר בשל חוסר תשומת לב או "פספוס" של הבוחן לא נבחנה, וללא כל הסבר מניח את הדעת.

33. בהמשך לקביעות אלה, לא הצביע הבוחן על נתונים בשדה ראייתה של הנאשמת אשר יש בהם כדי להוכיח את רשלנותה של הנאשמת.

כפי שצינה ב"כ הנאשמת בסיכומיה, לא הובאו מטעם המאשימה ראיות אלמנטריות למיקומה של הולכת הרגל באופן שהיתה צריכה להראות לראשונה על ידי הנאשמת, לא ברור המרחק שהספיקה הולכת הרגל לחצות, לא ידוע כפי שצינה ב"כ הנאשמת, אלו בגדים לבשה הולכת הרגל, והאם ניתן היה להבחין בה ובמשך כמה זמן היתה גלויה לעיניה של הנאשמת.

יתרה מכך, הבוחן העיד בחקירתו הנגדית בעניין זה:

"ש. על סמך הממצאים שלך אתה לא יודע להגיד לי אם הולכת הרגל היתה עם אוזניות, עם טלפון, עם תרמיל נגרר, ממצאים שאתה יכול להגיד?

ת. לא שאני יכול להגיד.

ש. תסכים איתי שאתה לא יודע בטרם ירדת הולכת הרגל לכביש, אם

היא ירדה בצורה רצופה, אם היא ירדה בריצה או די מהר?

ת. לא.

ש. זאת אומרת שלך אין שום ממצא שאתה יכול להגיד על התנהגות הולכת הרגל או מיקומה?

ת. נ. נכון."

(עמוד 15 לפרוטוקול, שורות 6-14). (ההדגשים אינם במקור - א.ג).

בהעדר נתונים רבים אשר לא נאספו על ידי המאשימה באמצעות הבוחן, על אף שאלה יכולים היו להיות זמינים לבוחן, הרי שלא הוכחה רשלנותה של הנאשמת ואף לא אחריותה לקרות התאונה, הגם שהבוחן בעצמו חזר וציין כי עיקר מסקנותיו מבוססות על השערות.

והרי על יסוד השערות לא עלה בידי המאשימה לבסס אשמתה של הנאשמת, ובוודאי לא את רשלנותה. ושוב יובהר כי עמדתה העונשית של המאשימה הינה למאסר בפועל.

34. לעניין חובתה של המאשימה להוכיח אשמה פלילית של נאשם מעבר לספק סביר, ראוי להביא את דבריו של כב' השופט ג'ורג' אזולאי - נשיא (כתוארו אז) בעניין שנדון לאחרונה במסגרת גמ"ר 5924-06-13 מ"י נ. גועבאט:

"החובה להוכיח אשמה פלילית של נאשם מעבר לספק סביר הינה דרישה בעלת אופי חוקתי. היא נגזרת מזכות היסוד של האדם לחופש, להגנה על חירותו האישית מפני מאסר ומפני פגיעה בכבודו ובשמו הטוב. חובת ההוכחה מעבר לספק סביר כאמור, משתלבת בסעיף 2 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, מכוחו נאסר לפגוע בגופו, בחייו ובכבודו של אדם באשר הוא אדם. אל ערך זה נמזגת, בין היתר, גם חזקת החפות, ממנה נגזר העיקרון כי אין להרשיע אדם כאשר נותר ספק סביר באשר לאשמתו (ע"פ 28/49 זרקא נ' היועץ המשפטי, פד"י ד 504, 523-524, 528).

ראה לעניין זה ע"פ 6295/05 אלי וקנין נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 25/01/07):

"הנטל להוכיח אשמה פלילית מעבר לספק סביר הוא אמצעי ראשון במעלה להתמודד עם החשש מפני הרשעות-שווא המתבססות על טעות עובדתית. החשיבות שיש לכלל זה מבחינת הנאשם היא רבת משקל ביותר. הרשעת-שווא עלולה לשלול מאדם שלא כדין את חירותו ואת שמו הטוב. סטנדרט הספק הסביר נועד גם להגן על אמון הציבור בהגנותו של ההליך הפלילי. הרשעה המותירה ספק באשמת הנאשם פוגעת באמון זה. אכן, ישנה משמעות מיוחדת לכך שכל אדם באשר הוא ידע כי לא יימצא אשם בפלילים אלא אם כן

אשמתו תוכח באופן וודאי. העיקרון לפיו עדיף שיהלכו רשעים חופשי מאשר שאדם זכאי יורשע, עומד ביסוד אמת-המידה הראייתית של הספק הסביר".

ובהמשך קבע בית המשפט:

"כמי שנושאת בנטל ההוכחה, היה על המאשימה להוכיח, מעבר לספק סביר, שהעובדות והראיות שהונחו לפני בית המשפט אינן מתיישבות עם מסקנה הגיונית אחרת כלשהי, זולת עם אשמת הנאשם. נוכח האמור לעיל, הגעתי לכלל מסקנה, כי המאשימה לא עמדה בנטל זה - פעולות חקירה רלוונטיות ומהותיות לא בוצעו, לא נחקר לעומק אופן התרחשות התאונה וקו ההגנה שהעלה הנאשם לא נבחן כדבעי מן ההיבט הראייתי ואף בשחזור לא נבדקה אפשרות אמיתות גרסתו."

באותו עניין מצא בית המשפט כי הבוחן לא ביצע פעולות חקירה רלוונטיות ומהותיות וכי אופן התרחשות התאונה לא נחקר לעומק, וקו ההגנה שהעלה הנאשם לא נבחן כדבעי מן ההיבט הראייתי ואף בשחזור לא נבדקה אמיתות גרסתו.

מחדלי ב"כ המאשימה בהוכחת יסוד גרימת החבלות של ממש.

35. למרבה הצער ועל אף תוצאות התאונה, כפי שאלה מצוינות בכתב האישום, הרי שבשל מחדלי החקירה והעדר נתונים בסיסיים ומכריעים לצורך קביעת אחריותה של הנאשמת לתאונה, החלטתי לזכות את הנאשמת מחמת הספק מהעבירות המיוחסות לה על פי כתב האישום וכפועל יוצא מכך גם זיכוייה של הנאשמת מגרימת חבלות של ממש לנפגעת בתאונה.

36. על אף הקביעה כאמור לזיכוייה של הנאשמת מחמת הספק, אדרש למעלה מן הצורך לשאלת הוכחת החבלות של ממש הנטענות על פי כתב האישום אשר נגרמו להולכת הרגל, וזאת בשל התנהלות המאשימה לעניין זה ובשל חשיבות העניין ורגישותו.

תחילה בכתב האישום המקורי, כלל לא צויין כי הולכת הרגל סבלה חבלות של ממש, ורק לאחר תיקון כתב האישום הוסף הסעיף בכתב האישום בדבר גרימת חבלות של ממש להולכת הרגל בדמות שברים בגולגולת ובאגן "כמתואר בתעודות הרפואיות".

37. תעודות רפואיות אלה מאז הגשת כתב האישום ביום 2.1.12 ועד לסיום שמיעת פרשת התביעה ואף לאחר מכן בשנת 2015, מעולם לא הוגשו לבית המשפט.

להלן השתלשלות האירועים ההכרחית להבנת התנהלות המאשימה בעניין זה.

לאחר שהנאשמת כפרה באחריותה לתאונה ובתוצאות התאונה נקבע כאמור התיק לשמיעת הראיות.

ביום 9.4.14, עם סיום העדות של שני עדי המאשימה - שני הבוחנים, ערן ברכה ושרון סולמון, העלתה ב"כ המאשימה בקשה בלשון זו:

"אני מבקשת לבדוק אפשרות להביא את הילדה להעדה בבית המשפט. אני אודיע לבית המשפט עד לדין הבא."

יצוין כי עד למועד הנדחה בחלוף שלוש שנים ממועד התאונה טרם הוגשו לבית המשפט ולו מסמך רפואי אחד, באשר למצבה של הולכת הרגל, וכל זאת כאשר פרשת התביעה לקראת סיומה.

ב"כ הנאשמת התנגדה לבקשה מטעמים אלה, ואף על פי כן קבעתי תזכורת לפני במעמד הצדדים לאחר כחודש.

38. במועד הדיון הבא ביום 7.5.14, הודיע ב"כ המאשימה כי התיק נמצא על שולחנה של סגנית ראש הלשכה לצורך אפשרות להגיע עם ב"כ הנאשמת להבנות.

בנסיבות אלה שוב נדחה הדיון לכחודש לאחר מכן, ויודגש כי עדיין עד למועד זה טרם הוגשו תעודות רפואיות של הולכת הרגל.

39. בעת הדיון הבא ביום 2.6.14 הודיע ב"כ המאשימה לבית המשפט דברים אלה:

"בשיחה עם חברתי התובעת טלי כהן המנהלת את התיק, נאמר כי יש עדיין תעודות רפואיות שעדיין לא הושלמו. לפיכך נבקש מבית המשפט פרק זמן קצר על מנת להגיש את התעודות הרפואיות העדכניות המראות את מצבו הנוכחי של הנפגע." (כך במקור - א.ג.).

בהחלטתי מאותו יום הדגשתי כי מדובר בתאונת דרכים שארעה עוד בשנת 2011 וכי התיק נקבע למספר תזכורות לצורך הגשת התעודות הרפואיות, ובכל מקרה אמורה היתה המאשימה להודיע בדבר סיום פרשת התביעה והדבר טרם נעשה.

ואף על פי כן ועל אף נסיבות חריגות אלה, והשהות הממושכת לאין ערוך אשר ניתנה למאשימה עד למועד זה להמציא את התעודות הרפואיות, אישרתי לב"כ המאשימה פעם נוספת להודיע עד ליום 5.6.14 בכתב לבית המשפט ולב"כ הנאשמת האם הסתיימה פרשת התביעה, וככל שבדעת המאשימה

לצרף תעודות רפואיות נוספות, תעשה זאת עד למועד זה ובמסגרת ההודעה כאמור.

עוד קבעתי כי ככל שתוגשנה תעודות רפואיות תתבקש ב"כ הנאשמת להודיע האם בכוונתה להעיד את עורכי התעודות הרפואיות.

40. בניגוד להחלטתי זו ובאיחור, הגישה ב"כ המאשימה ביום 8.6.14 "הודעה לבית המשפט ובקשה לתיקון כתב אישום".

במסגרת הודעה זו ביקשה להודיע כי שוחחה מספר פעמים עם אמה של הולכת הרגל הקטינה על מנת להשיג את התיעוד הרפואי, אך ללא הואיל, ומשכך מתבקש בית המשפט להתיר למאשימה להוסיף לרשימת עדי התביעה את הקטינה ל מ באמצעותה יוגשו התעודות הרפואיות, וזאת על אף שהיא איננה מופיעה ברשימת עדי המאשימה, אך מופיעה בעובדות כתב האישום משכך אין בכך "הפתעה" להגנה. (כל זאת בלשון ב"כ המאשימה).

41. הודעה ובקשה זו הועברה לתגובת ב"כ הנאשמת, אשר התנגדה לתיקון כתב האישום באופן אשר התבקש על ידי ב"כ המאשימה, תוך הדגשה כי הבקשה מנוגדת לחלוטין להחלטת בית המשפט מיום 2.6.14, ולפיה התעודות הרפואיות יוגשו ישירות לבית המשפט ולא באמצעות עדים, וככל שההגנה תבקש לחקור את עורכי התעודות הרפואיות, עליה להודיע על כך.

עוד ציינה ב"כ הנאשמת בצדק, כי תעודות רפואיות יש להגיש באמצעות עורכן, קרי באמצעות הרופאים ולא באמצעות הקטינה שנפגעה. לפיכך התבקש בית המשפט לדחות את הבקשה.

42. בהחלטתי מיום 9.6.14, קבעתי כי בקשת המאשימה לתיקון כתב האישום נדחית, ומשלא הוגשו התעודות הרפואיות בהמשך להחלטתי מיום 2.6.14, בית המשפט רואה בכך סיום פרשת התביעה והכרזת המאשימה "אלה עדיי".

בנסיבות אלה נמשכה שמיעת הראיות ופרשת ההגנה.

43. עוד יש להוסיף כי עצם הבקשה לתקן את כתב האישום באופן של הוספת קטינה כעדה ובאמצעותה יוגשו תעודות רפואיות, שגויה, ויתרה מכך, אף לא הוגשה הבקשה הנכונה והראויה - להוסיף את עורכי התעודות הרפואיות, קרי הרופאים, כעדים מטעם המאשימה.

שכן מובן כי לנאשמת זכות לחקור בחקירה נגדית את עורכי התעודות הרפואיות ואילו הגשתן של אלה באמצעות הקטינה לא תאפשר ממילא חקירתה הנגדית אודות התעודות וטיבן של החבלות.

על כן, בכל הכבוד הראוי, קביעתה של ב"כ המאשימה בסעיף 8 בסיכומיה באופן לאקוני וסתמי יש לומר, כי בית

המשפט לא התיר הגשת תעודות רפואיות עדכניות, ואף לא את התעודות הרפואיות ממועד התאונה שהיו מצויות מלכתחילה בתיק החקירה ולפני ב"כ הנאשמת, הינה קביעה אשר לכל הפחות איננה מדויקת ואיננה ראויה, **וזאת בלשון המעטה**, נוכח השתלשלות האירועים שפורטו לעיל בהרחבה.

44. עוד יאמר לעניין זה כי אף תעודות רפואיות ממועד התאונה, אשר היו מצויות מלכתחילה בתיק החקירה ולפני ב"כ הנאשמת, כפי שציינה ב"כ המאשימה בסיכומיה, לא הוגשו במשך למעלה משלוש שנים ממועד התאונה, וזאת ללא כל קשר לתעודות רפואיות ממועד מאוחר לתאונה, אשר על פי הודעתה של ב"כ המאשימה לבית המשפט מיום 8.6.14, כלל לא היו ברשותה שכן אמה של הקטינה, הולכת הרגל, סירבה על אף מספר שיחות עמה, למסור אותן.

כך שלא ברור אם ממילא היו אלה ברשות ב"כ המאשימה.

45. עד כמה שמדובר במקרה מצער אשר בו נפגעה הולכת רגל קטינה, בהתאם לאמור בכתב האישום וסבלה חבלות של ממש הכל כמתואר בכתב האישום, הרי שבית המשפט מכריע על פי סדרי הדין ומעבר לכך חרג בית המשפט לפניו משורת הדין מסדרי דין אלה, ואפשר לב"כ המאשימה פעם אחר פעם אחר פעם, לתקן את המעוות ולהמציא את התעודות הרפואיות, ואולם הדבר לא נעשה.

בנסיבות אלה יודגש כי את ההליך השיפוטי יש לנהל במסגרת זמן סבירה וראויה, וזאת על מנת למנוע או לצמצם ככל שניתן את עוות הדין לכלל המעורבים בפרשה, וללא כל קשר לתוצאתו של ההליך.

(יוזכר כי ממילא משך הזמן הרב עד לסיומו של התיק נעוץ במהלכי משא ומתן בין הצדדים ובהצעת הסדר טיעון שלא אושרה ובניתובו של התיק מחדש).

46. על כן לא השכילה המאשימה לנצל היטב את אורך הרוח שהפגין כלפיה בית המשפט לצורך הגשת התעודות הרפואיות ולהוכחת החבלות של ממש, ועל כן אין לה בעניין זה להלין אלא על עצמה.

47. בעניין זה ראוי להזכיר את ההחלטה שניתנה במסגרת תל"פ 42147-09-15 בעניין **מדינת ישראל נ. גועבאט** בבקשה להארכת מועד להגשת ערעור על הכרעת דינו של בית משפט השלום אשר זיכה נאשם מחמת הספק בגרימת מוות ברשלנות, אשר אוזכר לעיל.

בעניין זה ביקשה המאשימה להורות על ביטולה של הכרעת הדין לצורך הצגת ראיה חדשה שעניינה כך על פי הטענה, סרטון ממצלמת אבטחה אשר מנציח את אירוע התאונה ומהווה ראיה אשר לשיטתה של המאשימה יש בה כדי לשנות את מסקנות בית המשפט קמא, מן הקצה אל הקצה ולהפוך את הקערה על פיה.

המאשימה הדגישה עוד כי מדובר בתיק חמור בו מצאה פעוטה כהולכת רגל את מותה, ויש חשיבות לבירור האמת ולסטיה מעיקרון סופיות הדין.

48. בית המשפט דחה את הבקשה תוך קביעה כי על פני הדברים מדובר בראיה, אשר בחקירה ראויה ניתן היה לגלותה בשלב מוקדם יותר, עוד בטרם הגשת הערעור. כן נקבע כי קיימת פגיעה ממשית באינטרס סופיות הדיון וכי:

"בשיטת המשפט בישראל, ההתייחסות לעיקרון סופיות הדיון אינה סימטרית לגבי הנאשם ולגבי התביעה. החזרת התיק לבירור הראיות ובית משפט קמא עלול להוביל לעינוי דינו של המשיב, אשר יצטרך לעמוד מחדש מול האשמות מהן הוא זוכה".

בית המשפט המשיך והדגיש כי שיקול זה יחד עם השיקול של פגיעה ממשית בזכות המשיב להליך הוגן, יש לבחון על רקע העובדה שמדובר בראיה שניתן היה להשיגה בשקידה ראויה עוד בשלב החקירה, לו התנהלה החקירה בצורה ראויה.

באשר לנסיבות בהן מצאה את מותה פעוטה רכה בשנים, ציין בית המשפט:

"אין חולק כי מדובר במקרה טראגי בו מצאה את מותה פעוטה, רכה בשנים. חומרה זו, עליה מצביעה המבקשת, הצדיקה כי חקירה המקרה (כך במקור - א.ג.), תעשה באופן יעיל וממזה, על מנת למצות את הדין עם האשמים בכך. מתוך הכרעת הדין, ניתן ללמוד, לכאורה, כי למרבה הצער, בחקירה נפלו פגמים ומחדלים. יחד עם זאת, עובדה זו איננה יכולה להוות כיום שיקול לפתיחתו של הדיון מחדש, לשם בירור סוגיות שלא עלו בפני בית המשפט קמא, בשל חדלי החקירה, תוך פגיעה בעקרונות יסוד ובזכויות הנאשם"

בענייננו ואף ביתר שאת, דובר במסמכים רפואיים ותעודות רפואיות אשר לפחות אלה הרלוונטיות למועד התאונה, היו ברשות המאשימה כל העת מאז האירוע, ואף על פי כן במשך למעלה משלוש שנים ממועד התאונה, לא הוצגו לבית המשפט, על אף מתן הזדמנויות חוזרות ונשנות לעשות כן, תוך חריגה מסדרי הדין, על מנת ליתן בידי המאשימה הזדמנויות חוזרות ונשנות להוכיח את טיבן של אותן חבלות, ואף תוך פגיעה גם בזכותה של הנאשמת להליך משפט הוגן.

נוכח כל האמור לעיל, אני מזכה את הנאשמת מחמת הספק מן העבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

זכות ערעור כדין.

ניתנה היום, י"ח טבת תשע"ו, 30 דצמבר 2015, בהעדר הצדדים.

